

Список літератури

1. Singer M., Deutschman C.S., Seymour C.W., Hothkiss R.S. *The Third International Consensus Definitions for Sepsis and Septic Shock (Sepsis-3)* // *JAMA*. — 2016. — 315(8). — 801-10.
2. Fleischmann C., Scherag A., Adhikari N.K. *International Forum of Acute Care Trialists. Assessment of global incidence and mortality of hospital-treated sepsis: current estimates and limitations* // *Am. J. Respir. Crit. Care Med.* — 2015. — 193(3). — 259-72. — doi: 10.1164/rccm.201504-0781OC.
3. Del Opal S. *The current understanding of sepsis and research priorities for the future* // *Virulence*. — 2014. — 5(1). — 1-3.

УДК 616.381-002-089:615.835.3:577.1

Коновчук В.М., Ковтун А.І., Карпо П.М., Сажин А.П., Аносов А.Є.
ВДНЗ України «Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці, Україна

Вплив гіпербарооксії на оксидантно-антиоксидантну систему у хворих на перитоніт

Вступ. Розвиток гіпоксії після оперативного втручання та санації очеревинної порожнини вимагає застосування кисневої терапії. Високоєфективним методом оксигенотерапії є гіпербарична оксигенація (ГБО). **Мета дослідження:** підвищення ефективності комплексного інтенсивного лікування хворих із абдомінальними гнійно-септичними ускладненнями у післяопераційному періоді з огляду на стан оксидантно-антиоксидантної системи. **Матеріали та методи.** Обстежено 126 хворих віком 37–64 років із перитонітом у післяопераційному періоді. Усім було проведено оперативне лікування: лапаротомію, ліквідацію вогнища запалення, санацію й дренажу черевної порожнини. На 2–3-й день після оперативного втручання (через 12–36 годин після появи ознак поширеного перитоніту) на фоні традиційної базисної терапії хворим проводили лікування сеансами ГБО. У плазмі крові визначали вміст середніх молекул, активність церулоплазміну та ступінь окиснювальної модифікації білків (ОМБ). В еритроцитах досліджували активність каталази, глутатіонпероксидази та малонового альдегіду. **Результати.** Проведені дослідження показали, що перебіг післяопераційного поширеного перитоніту супроводжується активацією антиоксидантних ферментів еритроцитів і плазми крові на тлі зростання процесів перекисного окиснення ліпідів (ПОЛ) та ОМБ у результаті виснаження антиоксидантної системи. Установлено, що у хворих із поширеним гнійним перитонітом за умов класичної терапії в першу добу після оперативного втручання спостерігаються порушення стану оксидантно-антиоксидантної системи організму: збільшення вмісту середніх молекул, малонового альдегіду, ступеня ОМБ, зростання активності каталази, глутатіонпероксидази, церулоплазміну. Прояви на біохімічно-

му рівні (різке зростання вмісту малонового альдегіду і ступеня ОМБ) та підвищення вмісту іонів калію в плазмі крові та сечі спостерігаються на 12–18 годин раніше, ніж клінічні. Використання ГБО у стандартних терапевтичних режимах у тяжких хворих із низькою висхідною активністю антиоксидантних ферментів призводить до збільшення рівня ПОЛ, ОМБ і клінічних проявів токсичної дії гіпербаричного кисню. У таких випадках використовували понижені режими гіпербарооксії, знижуючи робочий тиск у барокамері до 1,4–1,6 АТА, і скорочували тривалість сеансів ГБО до 20–30 хвилин. **Висновки.** Ранніми доклінічними проявами токсичної дії кисню при застосуванні гіпербаричної оксигенації є зростання рівня малонового альдегіду в еритроцитах, ступеня ОМБ у плазмі, рівня іонів калію у плазмі крові. При низькому висхідному рівні активності антиоксидантних ферментів доцільно застосовувати понижені терапевтичні режими гіпербарооксії.

Список літератури

1. *Руководство по гипербарической оксигенации* / Под ред. С.Н. Ефуни. — М.: Медицина, 1986. — 416 с.
2. Чувєв П.М., Владика А.С., Воробієв К.П. *Гіпербароокситаерапія: навч. посібник*. — Одеса: ЗМЗ, 1999. — 188 с.

УДК 616.089.28.005.1:615.38

Корбут Ю.В.¹, Циба А.М.²

¹Українська військово-медична академія, м. Київ, Україна

²Інститут травматології та ортопедії НАМН України, м. Київ, Україна

Реінфузія дренажної крові при ендопротезуванні кульшових суглобів

Вступ. Операції тотального ендопротезування кульшових суглобів (ТЕКС) супроводжуються значною крововтратою (КВ), яка, за даними різних авторів (Ариа Шандер, 1988; Зільбер А.П., 2000), становить 15–60 % об'єму циркулюючої крові (ОЦК). Особливість цих операцій у тому, що вони виконуються на фоні накладеного джгута, а післяопераційно (п/о) джгут знімають і починається дренажна п/о КВ, внаслідок цього погіршується стан хворих, розвиваються анемія та ускладнення. Тому адекватне відновлення ОЦК — одна з актуальних проблем анестезіологічного забезпечення сучасної реконструктивної хірургії, що можна вирішити шляхом інфузії еритроцитарної маси (ер/м) або шляхом реінфузії (РІ) дренажної автокрові. **Мета:** дослідити доцільність використання РІ дренажної автокрові у хворих при ТЕКС. **Матеріали та методи.** В основу роботи покладено аналіз перебігу анестезіологічного забезпечення та п/о періоду 138 хворих, яким виконано ТЕКС у клініці Інституту травматології та ортопедії. Хворих було розподілено на дві групи залежно від методу корекції КВ: у 60 хворих (конт-

рольна група) виконували трансфузію ер/м при зниженні гемоглобіну менше 80–85 г/л та гемокриту менше 25 %; 78 пацієнтам (основна група) проводили ПІ дренажної автокрові з використанням фільтра Lipi Guard SB фірми PALL. Клінічні групи хворих були схожі за віком, статтю, етіопатогенезом, видом і тривалістю операції. **Результати.** Встановлено, що в основній групі загальна КВ становила 670,9 мл, із них протягом операції — 229,7 мл (34 %), упродовж першої п/о доби — 441,2 мл (66 %). У контрольній групі загальна КВ — 667 мл, із них операційна — 225,8 мл (37 %) та п/о — 441,2 мл (63 %). Середні показники крові у хворих (чисельник) та дренажної крові (знаменник) малорізнялися: RBC — $3,77 \times 10^{12}/л/3,34 \times 10^{12}/л$; Hb — 115,5 г/л/105 г/л; Ht — 35 %/32,5 %; WBC $4,5 \times 10^9/л/4,0 \times 10^9/л$; PLT — $10,3 \times 10^9/л/3,7 \times 10^9/л$. Динаміка показників згортання крові під час операції та п/о в обох групах не відрізнялася і не виходила за межі норми. Варто відзначити, що у контрольній групі потребували трансфузію ер/м 46 хворих у середніх дозах 250 мл. В основній групі реінфузовано 229,5 мл дренажної автокрові. На 2-гу — 3-тю п/о доби клінічний аналіз крові у групах мало відрізнявся, анемії не було. Хворі були активні, не виявилось порушень гемодинаміки та діурезу. **Висновки.** Дренажна кров, що в стерильних умовах зібрана в перші 6 годин, за своїм клітинним складом не відрізнялася від крові пацієнтів і була придатною для реінфузії. Реінфузія зібраної п/о дренажної автокрові дозволяє забезпечити стабільні показники крові хворого без переливання донорської крові.

УДК 616-006.04-089.5

Корецький О.Є., Хитрий Г.П.

Українська військово-медична академія, м. Київ, Україна

Мультимодальна анестезія при втручаннях у панкреатодуоденальній зоні

Вступ. Рак підшлункової залози є провідною причиною смертності від ракових захворювань у розвинених країнах і вважається одним із найбільш злоякісних новоутворень у всьому світі [1]. На даний час єдиним ефективним лікуванням раку підшлункової залози є хірургічна резекція, після виконання якої п'ятирічне виживання становить приблизно 15–20 % [2]. **Мета:** вивчення ефективності мультимодальної анестезії, що являє собою поєднання епідуральної анальгезії та загальної (внутрішньовенної або інгаляційної) анестезії під час операцій з приводу патології панкреатодуоденальної зони. **Матеріали та методи.** На базі Національного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» були вивчені та включені в ретроспективне дослідження 29 історій хвороби пацієнтів, яким була виконана панкреатодуоденальна резекція підшлункової залози з приводу

патології панкреатодуоденальної зони. Для визначення впливу епідурального введення морфіну як компонента мультимодальної анестезії пацієнтів було розподілено на дві групи. Група А — 16 пацієнтів, яким одноразово вводився епідурально розчин морфіну 4–5 мг на початку оперативного втручання. Група В — 13 пацієнтів, у яких епідурально морфін не використовувався. **Результати.** У групі А потреба у додатковому введенні фентанілу під час операції була меншою, ніж у групі В (група А — $0,75 \pm 0,68$ мкг/кг/год; група В — $1,46 \pm 0,95$ мкг/кг/год), $p = 0,025$. Середні дози лідокаїну для епідуральної анальгезії в першу добу після операції були нижчими у групі А ($0,71 \pm 0,15$ мг/кг/год), ніж у групі В ($0,88 \pm 0,14$ мг/кг/год), $p = 0,0094$. На другу добу після операції не виявлено різниці між середніми дозами лідокаїну для епідуральної анальгезії між групами А та В, $p > 0,05$. **Висновки.** Застосування морфіну епідурально інтраопераційно дозволяє зменшити кількість наркотичних анальгетиків упродовж операції. Анальгетичний ефект зберігається протягом першої доби після операції, що проявляється у необхідності менших доз лідокаїну для епідурального знеболювання. Анальгетичний ефект епідурально введеного морфіну не поширюється на другу добу післяопераційного періоду.

Список літератури

1. Ferlay J., Soerjomataram I., Dikshit R., Eser S. Cancer incidence and mortality worldwide: sources, methods and major patterns in GLOBOCAN 2012 // *Int. J. Cancer.* — 2015. — 136. — E359-E386. doi: 10.1002/ijc.29210.
2. Kedra B., Popiela T., Sierzega M., Precht A. Prognostic factors of long-term survival after resective procedures for pancreatic cancer // *Hepatogastroenterology.* — 2001. — 48. — 1762-1766 [PMID: 11813619].

УДК 616.831.9-002-053.2/6

Корсунов В.А., Георгіянц М.А., Скорик В.С., Пороша Н.С., Павлов В.В.

Харківська медична академія післядипломної освіти, м. Харків, Україна

Можливості використання інтелектуальних режимів респіраторної підтримки під час інтенсивної терапії у дітей

Вступ. Розвиток технологій сучасної респіраторної підтримки сприяв створенню інтелектуальних режимів вентиляції, під час здійснення яких частина параметрів дихального циклу обирається за певними алгоритмами. Одним із найбільш просунутих режимів є ASV — адаптивна підтримуюча вентиляція, яка у вітчизняному респіраторі отримала назву AdVent. Попри значний і позитивний досвід використання цього режиму в дорослих пацієнтів, інформація щодо його застосування у педіатрії є доволі обмеженою. **Мета:** визначити